

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121386457
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6121386457.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D. E. D., zastúpený opatrovníčkou: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D. E. D., právne zastúpená: V4 JURISTIC group, s.r.o., so sídlom Furdekova 16, 851 04 Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 50 192 205, o zaplatenie sumy 2.655,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 32Csp/66/2021 – 325 zo dňa 12. decembra 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom žalobu žalobcu zamietol (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku), rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku) a taktiež rozhodol, že Slovenská republika má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (výrok III. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1. Mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu H. I. B. J. a žalovaným bola dňa 02.03.2017 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2.910,- eur a žalovaný sa zaviazal úver splatiť. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, preto právny predchodca žalobcu vyhlásil úver k 13.11.2018 za splatný. V konaní si žalobca uplatňuje zostatok nesplatených istiny úveru 2.647,40 eur, neuhradený riadny úrok vo výške 1.008,29 eur, neuhradený úrok z omeškania vo výške 271,78 eur, neuhradené poplatky vo výške 8,- eur.

1.2. K tvrdeniu žalovaného, že zmluva o úvere nebola uzavretá platne z dôvodu, že žalovaný nemal de facto spôsobilosť na právne úkony, uviedol, že spôsobilosť na právne úkony žalovaného bola obmedzená rozsudkom Okresného súdu Žilina, č.k. 21Ps/3/2019 zo dňa 04.11.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2019. Požiadaval znalca K. L. M., ktorý v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 21Ps/3/2019 vypracoval znalecký posudok č. 121/2019 vo veci vyšetrenia duševného stavu žalovaného, o podanie vysvetlenia - vypracovanie odborného stanoviska k posúdeniu spôsobilosti žalovaného na uzavretie predmetnej zmluvy o úvere v čase jej uzavretia. Zo záveru odborného vyjadrenia č. 126/2024 mal potom preukázané, že žalovaný trpí duševnou poruchou, ktorá má zásadne nepriaznivý dosah na jeho schopnosť vykonávať právne úkony – od dňa 09.04.2018 až do súčasnosti

s tým, že duševnú poruchu, ktorá by žalovaného dňa 02.03.2017 robila neschopným na sporný právny úkon, je možné pripustiť len v teoretickej rovine, ale súčasne so záverom, že nie je možné preukázať, že by v marci 2017 bola duševná porucha žalovaného natoľko závažného a trvalého charakteru, že by mu nedovoľovala uvedomiť si svoje konanie v spojitosti s nakladaním s finančnými prostriedkami. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie považoval zmluvu za platne uzavretú.

1.3. V konaní mal za preukázané, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzavretej dňa 02.03.2017 medzi H. I. B., J.. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, bol zo strany veriteľa žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Veriteľ poskytujúci úver (H., J.) ako banka v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal

v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie úverov. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania, čo vyplýva aj z jeho označenia v zmluve menom, priezviskom, rodným číslom, adresou trvalého pobytu. Potom uzavrel, že uplatnený nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy a preto je na predmetný právny vzťah potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia spotrebiteľského práva v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z.. Zdôraznil, že príslušná zákonná ochrana spotrebiteľovi musí byť zachovaná aj v prípade, keď došlo k postúpeniu pohľadávky na inú osobu.

1.4. Poukázal na to, že žalobca v prejednávanej veci nárok na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom, a teda aj svoju aktívnu vecnú legitímáciu, odôvodňoval uzatvorením Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej so H. I. B., J. J. že bolo povinnosťou súdu ex offo primárne skúmať, či žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný, ktorú.

1.5. Uviedol, že v prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako právny nástupca pôvodného veriteľa z titulu postúpenia pohľadávky. Z uvedeného dôvodu preto skúmal splnenie podmienok ustanovených v § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky. Poukázal na to, že ust. § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch obsahuje obmedzenie, ktoré umožňuje postúpiť iba takú pohľadávku z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na veriteľa, ktorý nemá obmedzený rozsah poskytovania spotrebiteľských úverov (ktorým je aj žalobca), ktorá je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru (teda nastala splatnosť už aj poslednej splátky) alebo sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (teda došlo k jej predčasnemu zosplateniu).

1.6. Konštatoval, že podľa zmluvy bol termín konečnej splatnosti 18.02.2025 (č.l. 33 p. v. spisu), k postúpeniu pohľadávky došlo k 01.12.2020 (č.l. 51 spisu), čiže pohľadávka v čase postúpenia nebola po konečnom termíne splatnosti. K predčasnemu zosplateniu predmetného úveru mal právny predchodca žalobcu pristúpiť Výzvou na predčasné splatenie úveru (č.l. 41 spisu), ktorá bola žalovanému doručená podľa doručky dňa 23.11.2018. Výzve predchádzala Tretia upomienka – pokus o zmier (č.l. 47 spisu). Poukázal na to, že v spise absentuje doklad o doručovaní Tretej upomienky dlžníkovi. V tejto súvislosti zdôraznil, že podmienkou riadneho zosplatenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

1.7. Dospel k záveru, že výzva na predčasné splatenie úveru (č.l. 41 spisu) ani Tretia upomienka – pokus o zmier (č.l. 47 spisu) neobsahuje konkrétnu splátku, pre ktorú veriteľ jednorazovo a predčasne zosplatal celý dlh s tým, že nešpecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, spôsobuje neurčitosť takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá umožňuje využitie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že pre posúdenie určitosť a následnej možnosti, či k zosplateniu dlhu došlo v súlade so zákonom, je nutné, aby bolo zrejmé, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2CoCsp/31/2023 zo dňa 30.01.2024, sp.zn. 17Co/171/2018 zo dňa 04.04.2019 a sp. zn. 7CoCsp/14/2021 s tým, že platnosťou mimoriadneho zosplatenia sa vo vyššie uvedených intenciách zaoberal aj Najvyšší súd SR, ktorý poukázal na to, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatal celý dlh (konkrétne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024).

1.8. Na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nedošlo k platnému zosplatneniu pohľadávky a právny predchodca žalobcu nebol oprávnený postúpiť pohľadávku žalobcovi podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Vzhľadom na uvedené, keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa H., J.. na žalobcu v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a teda nebola preukázaná aktívna vecná legitimáciu žalobcu, okresný súd žalobu zamietol.

1.9. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd ďalej konštatoval, že v konaní vznikli štátu výdavky, a to titulom vyplateného znalečného. Nakoľko priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému, štát tak má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal žalobca odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná nárok náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.1. Rozhodnutie považoval za prekvapivé a nepreskúmateľné. Uviedol, že na pojednávaní dňa 10.10.2024 bola medzi stranami naďalej sporná len (ne)spôsobilosť žalovaného na uzavretie takého úkonu, ako je predmetná zmluva, a to z dôvodu, že žalovaný podľa svojich tvrdení i pred rozhodnutím, ktorým mu bola obmedzená spôsobilosť na právne úkony, trpel zdravotnými problémami, ktoré vylučovali jeho spôsobilosť na uzavretie predmetnej zmluvy. Na základe toho žalovaný počas pojednávania podal návrh na vykonania dôkazu - odborného vyjadrenia od znalca z odvetia psychiatria, pričom Okresný súd Žilina tomuto návrhu vyhovel a vyzval sporové strany, aby súdu predložili v lehote 10 dní od pojednávania otázku, ktoré bude súd klásť znalcovi ohľadom krátkodobej/dlhodobej psychickej poruchy v čase uzatvárania predmetnej zmluvy. Táto skutočnosť žalobcu opätovne utvrdila v tom, že jedinou spornou otázkou v predmetnom spore je (ne)spôsobilosť žalovaného na uzatvorenie predmetnej zmluvy, nakoľko v opačnom prípade, ak by súd mal za to, že právny predchodca žalobcu riadne nezosplatnil celý dlh vyplývajúci z uzavretej zmluvy by z dôvodu rýchleho, hospodárneho konania (nakoľko to sú základné atribúty civilného konania) by vyhotovovanie znaleckého odborného vyjadrenia nepovolil a žalobu by zamietol z tohto dôvodu, a to aj bez ďalšieho dokazovania. Žalobca mal za to, že zosplatnenie dlhu nebolo v konaní sporné v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie prekvapivé, a zároveň nepreskúmateľné. Žalobca opakovane poukázal na to, že jeho nárok, ako i všetky ním predložené dôkazy, neboli zo strany žalovaného rozporované, a zároveň sa nejavil žiadny reálny dôvod považovať akúkoľvek skutočnosť ohľadom splnenia podmienok pre platné zosplatnenie za nepreukázané alebo sporné.

2.2. K platnosti vyhláseniu predčasnej splatnosti žalobca poukázal, že rozhodnutie súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je všeobecnými súdmi (vrátane Najvyššieho súdu SR) rozhodovaná nejednotne. Upriamil pozornosť na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, sp.zn. 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. PL.ÚS. 242/2007 zo dňa 03.07.2009, sp.zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 01.04.2015. Uviedol, že žalovaný sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškal (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok riadne a včas, pričom na možnosť banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí, bol upozornený výzvou zo dňa 01.10.2018, a to v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Následne v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka (za súčasného splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) postupca podaním zo dňa 13.11.2018 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre neplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu. Zdôraznil, že veriteľ nie je povinný (Občiansky zákonník takú podmienku v žiadnom jeho ustanovení neustanovuje) uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa veriteľ chystá, prípadne pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru.

2.3. Žalobca zastával názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. Mal za to, že v konaní bolo riadne preukázané, resp. nebolo ani sporné, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá. Žalovaný bol preukázateľne v omeškaní so zaplatením

splátok viac ako tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle vyššie uvedeného mal žalobca za to, že je zrejme, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 13.11.2018 toto svoje právo uplatnil v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (R7/2023) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 18.07.2018 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu viac ako troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 01.10.2018). Žalobca uviedol, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu, by bola prihladnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže v tomto ohľade „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Žalobca zastával názor, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu vo výzve podľa § 565 Občianskeho zákonníka, uvedené by uviedol *expressis verbis* v tomto zákonnom ustanovení.

2.4. Žalobca ďalej uviedol, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (keďže ani samotné súdy neboli pri riešení tejto otázky jednotné) – jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Uvedené nevyplýva z právnych predpisov a žalobca to považuje za šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Mal za to, že výklad dotknutých zákonných ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a rovnako aj v samotnom zosplatení nemôže v žiadnom ohľade obstať, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, a spotrebiteľovi by táto informácia neprinesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu. Naopak - prihladnuc k uvedenému modelovému príkladu by sa spotrebiteľ paradoxne mohol dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko by spotrebiteľ mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplateniu – čo by však nemohlo nastať, nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zostali zachované (spotrebiteľ by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti). Mal za to, že v posudzovanom prípade teda došlo v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 18.07.2018. Podľa žalobcu by bolo potom bez právneho významu, ak by veriteľ v uvedenom podaní „určil“ inú splátku, resp. prípadne aj priamo túto splátku, nakoľko uvedené je bez pochyb právnym posúdením, a to je výlučne vecou súdu.

2.5. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca zastával názor, že postupca využil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky. Podľa žalobcu potom nedošlo k porušeniu § 525 Občianskeho zákonníka, k postúpeniu došlo po tom, čo sa stal úver predčasne splatným, a teda nedošlo ani k porušeniu § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

2.6. Žalobca podporne poukázal na aktuálnu novelizáciu ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka účinnú od 01.11.2024, konkrétne na zmenu v znení odseku 9 a znenie nového odseku 10 tohto ustanovenia. Uviedol, že veriteľ je aj podľa úpravy účinnej od 01.11.2024 (podľa názoru žalobcu obdobne ako aj pri úprave účinnej pred 01.11.2024) povinný vo výzve upozorniť spotrebiteľa na následok zosplatenia a uviesť sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní - obligatórnou náležitosťou takejto výzvy, dokonca pod sankciou neurčitosti a teda ani po účinnosti novelizácie nie je špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zospláťuje.

2.7. Žalobca sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal doručovanie výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatnením, čoho následkom bolo neplatné predčasné zosplatnenie úveru. V tomto smere uviedol, že Občiansky zákonník účinnosť prejavu vôle spája s okamihom jeho odovzdania alebo doručenia adresátovi, t. j. v súdenom prípade žalovanému s tým, že zákon explicitne nevyžaduje, aby sa adresát aj s obsahom právneho úkonu reálne oboznámil. Dôležité však je, aby adresát tohto právneho úkonu mal reálnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle (tak ako v súdenom prípade s Výzvou zo dňa 01.10.2018). Nie je však podmienkou, aby sa s obsahom prejavu vôle aj skutočne oboznámil. Zdôraznil, že súdna prax podací hárok konštantne akceptuje ako dôkaz o doručení písomnosti do dispozičnej sféry jej adresáta.

2.8. Žalobca súčasne poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. K aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že argumentácia právneho zástupcu žalobcu je minimálne zavádzajúca. Podľa neho zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 10.10.2024 je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázateľne dokázať, že k namietanému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dopytoval konajúci predseda senátu (samosudca) práve povereného advokátskeho koncipienta prítomného na pojednávaní. V tejto súvislosti poukázal na aj uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11CoCsp/4/2024 zo dňa 26.03.2024 a rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 32Csp/66/2021 zo dňa 12.12.2024.

3.1. K povinnosti veriteľa uvádzať konkrétnu splátku na základe ktorej nastáva zosplatnenie žalovaný uviedol, že vyjadrenie žalobcu považuje za účelové a nepresvedčivé, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022. Uviedol, že ak by nemala žiadny právny význam skutočnosť, ktorou nastalo zosplatnenie celej pohľadávky, nebolo by ani možné určiť beh premlčacej lehoty a ak žalobca trvá na prezentovanej argumentácií, potom žalovaný z opatrnosti vznáša námietku premlčania.

3.2. Žalovaný ďalej uviedol, že z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30. októbra 2024 vyplýva, že veriteľ mohol požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienku, že uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil spotrebiteľa (dĺžníka) na uplatnenie tohto práva v lehote kratšej ako 15 dní. Znamená to, že pokiaľ neuplynú oba časové úseky - tri mesiace od omeškania splátky a 15 dní od upozornenia dĺžníka veriteľom, že si uplatní právo dožadovať sa splatenia dlhu naraz-veriteľ nemôže požadovať splnenie celého dlhu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/1993/2001 zo dňa 08.04.2003, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Cdo/3/2011 zo dňa 28.09.2011 a sp.zn. 16Co/71/2011 zo dňa 08.12.2011. Nad rámec uvedeného žalovaný uviedol, že ponecháva na uvážení odvolacieho súdu aj otázku splnenia podmienok ustanovených v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Mal za to, že pre účely posúdenia splnenia tejto povinnosti nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovaného). Banka v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch postúpila na žalobcu pohľadávku, ktorá nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020 medzi postupcom H. I. B., J., K. E. X, XXX XX B., N. XXXXXXXX J. žalobcom na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a teda dôvodom zamietnutia žaloby je nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018. V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že z podaného odvolania žiadnym spôsobom nie je možné odvodiť, ktoré návrhy na vykonanie dôkazov/dôkazy súd vyhodnotil nesprávne. Mal za to, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by spĺňal podmienku prípustnosti aplikácie novôt v odvolacom konaní a v odvolaní nekonkretizoval, ktorá právna norma nebola aplikovaná, resp. ktorá právna norma bola aplikovaná nesprávne, prípadne ako malo dôjsť k nesprávnej interpretácii súdu prvého stupňa konkrétnej právnej normy.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že trvá na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že vyhovie žalobe a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Strany sporu ďalšie podania v odvolacom konaní neprodukovali.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359

CSP), t.j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia

§ 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislých výrokoch II. a III., t.j. vo výrokoch o práve na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia

§ 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania, na ktorý by bol v rámci odvolacieho prieskumu oprávnený prihliadnúť z úradnej povinnosti.

9. V ďalšom odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, teda či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, a to s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na všetky námietky (argumenty) uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05), pričom konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, svoje závery náležite vysvetlil a dostatočne uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jej riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie síce stručne avšak dostatočne zrozumiteľným spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, ako aj to, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

9.1

Žalobca taktiež namietal prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý založil dôvod svojho rozhodnutia na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil, pričom poukazuje na to, právna argumentácia týkajúca potreby skúmania vecnej legitímácie na strane žalobcu je obsiahnutá už v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v prejednávanej veci (porovnaj bod 11. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 11CoCsp/4/2024-270 zo dňa 26.03.2024) na čo v konečnom dôsledku reagoval aj samotný žalobca vo svojom podaní zo dňa 09.07.2024. Závery súdu prvej inštancie nemožno potom vnímať ako prekvapivé, nakoľko uvedená právna argumentácia bola relevantne posudzovaná už v štádiu konania pred vyhlásením odvolaním preskúmaného rozhodnutia (na uvedenú argumentáciu poukázal aj žalovaný v záverečnej reči) a žalobca mal možnosť sa k nej vyjadriť (čo nakoniec aj učinil) a svoju argumentáciu zopakoval aj v odvolacom konaní. Nad rámec uvedeného odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/214/2021 zo dňa 24.03.2023, ktorý (aj keď nie v úplne identickej procesnej situácii, avšak vo vzťahu k obsahovému základu posudzovanej námietky žalobcu použiteľnej argumentácii) uviedol, že „...najvyšší súd už viackrát uviedol, že cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020, 7Cdo/45/2020, 7Cdo/111/2020,

9Cdo/139/2021, 9Cdo/317/2021) a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z judikatúry ústavného súdu (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) tiež vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ust. § 118 ods. 2 O.s.p. (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. ...Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu rozumie rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založeného na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom účastník konania (teraz strana sporu) v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat (ne) správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5Cdo/46/2011, 7Cdo/102/2011, 2Cdo/226/2011).“. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva a toto právo je subjektívnym verejným právom každej strany, ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania. V intenciách vyššie uvedeného potom odvolací súd vyhodnotil predmetnú odvoláciu námietku ako nedôvodnú.

10. Na doplnenie považoval odvolací súd súčasne za nevyhnutné reagovať na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok označenú ako „Tretia upomienka – pokus o zmier“ zo dňa 01.10.2018 (č.l. 47 súdneho spisu) ako aj výzvu označenú ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 13.11.2018 (č.l. 41 súdneho spisu), ktoré súd prvej inštancie posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu neurčitosti, nakoľko v nich absentovalo uvedenie splátky, s ktorou mal byť žalovaný viac ako tri mesiace v omeškaní.

11. Odvolací súd pre úplnosť podotýka, že predmetná výzva označená ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 13.11.2018 (č.l. 41 súdneho spisu) je svojím obsahom oznámením o zosplatnení úveru, a obsahuje v tomto kontexte výzvu na zaplatenie celého zostatku dlhu.

12. Účelom právnej úpravy ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) bolo zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky“. Odvolací súd zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanom spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a splatnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade,

ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne veriteľ upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním z úhrady splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného potom možno vyvodíť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v rozhodnom znení. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offio vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števcík, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

13. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom uznesení sa dovolací súd (iba okrajovo) vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“. Z uvedeného možno vyvodíť, že Najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o neurčitosti predmetných právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, prípadne vyhlásenia mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru). Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v kontexte posúdenia uvedeného v bode 12. odôvodnenia svojho rozsudku plne stotožňuje. Vyššie vyslovený záver nachádza oporu aj v aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025 vyslovil názor „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“.

14. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Z uvedeného tiež vyplýva, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 (v znení účinnom v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) a § 565 (v aktuálnom znení) Občianskeho zákonníka *expressis verbis*, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Odvolací súd zastáva právny názor, že požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenia práva na predčasne zosplatniť úver/dlh.

15. Z predloženého súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca podaním zo dňa 01.10.2018 označeným ako: „Tretia upomienka – pokus o zmier“ oznámil žalovanému, že ku dňu 01.10.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky celom 163,06 eur. Týmto podaním banka vyzvala na okamžite zaplatenie dlžnej sumy.

16. Z konštrukcie (formulácie) predmetnej výzvy je zrejmé, že táto neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti (túto vyhlásil dňa 13.11.2018), a táto pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi neurčito. Na základe uvedeného nemožno výzvu zo dňa 01.10.2018 považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

17. Odvolací súd pre úplnosť podotýka, že žalobca tiež v konaní nepreukázal splnenie podmienky upravenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to upozornenie dlžníka na uplatnenia práva podľa Občianskeho zákonníka najmenej 15 dní pred jeho využitím.

18. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru – označené ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 13.11.2018 považovať za platné a účinné.

19. Vzhľadom na uvedené (absencia kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) krajský súd zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore.

20. Pokiaľ žalobca poukazuje na opačné závery niektorých iných odvolacích súdov Slovenskej republiky, odvolací súd poukazuje na to, že rozhodnutia súdov rovnakej inštancie nie sú pre súd tej istej inštancie v tomto smere záväzné.

21. Podľa názoru odvolacieho súdu pre určitosť právneho úkonu zosplatenia úveru vôbec nepostačuje, ak údaj o tom, ktorá konkrétna splátka predčasnú (mimoriadnu) splatnosť vyvolala možno vyvodiť z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tomto smere je potrebné si uvedomiť, že požiadavke určitosti zodpovedá konkrétnosť a jasnosť, a nie je úlohou spotrebiteľa (ani súdu) si tento podstatný údaj z niečoho alebo podľa niečoho vyvodzovať, či doslova po ňom pátrať.

22. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo novelizované zákonom č. 254/2024 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 879y ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Ustanoveniami tohto zákona v znení účinnom do 31. októbra 2024 sa spravujú právne vzťahy vzniknuté do 31. októbra 2024; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. októbra 2024, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak.“ Z uvedeného možno prijať záver, že ak žalobca uplatní právo na zosplatenie plnenia v splátkach (v prejednávanej spore Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.11.2018), bude sa tento nárok posudzovať podľa právnych predpisov účinných v čase, keď k využitiu tohto práva došlo.

23. Odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa doručenia výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka prostredníctvom podacieho hárku, pre úplnosť uvádza, že ide o nadbytočné tvrdenia žalobcu v odvolaní, ktorými sa odvolací súd ďalej nezaoberal, nakoľko žaloba bola východiskovo zamietnutá z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojeným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie v spore.

24. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislých výrokoch o práve na náhradu trov konania (výrokoch II. a III.), žalobca v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite vecí za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj v ňom závislé výroky o práve na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

24.1.

Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP tak vo výroku I., ako aj vo výrokoch II. a III. ako vecne správny potvrdil.

25. O nároku na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia

§ 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalovanému priznal nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline dňa 24. júna 2025.